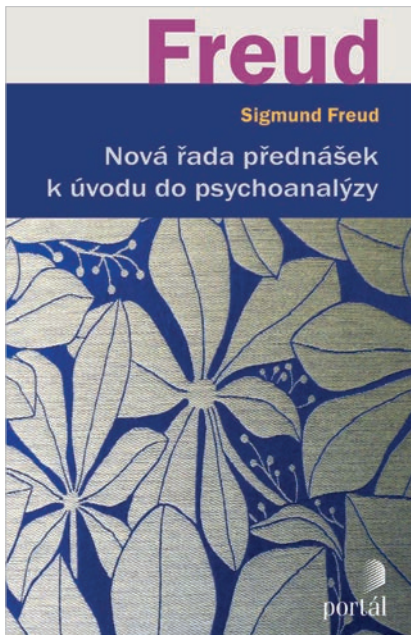

Sigmund Freud

Nová řada přednášek k úvodu do psychoanalýzy

Překlad Eugen Wiškovský

978-80-262-2213-2, brož., 224 s., 299 Kč

„Řekl jsem vám, že psychoanalýza začala jako terapie, ale nechtěl jsem vám ji doporučit jako terapii, ale kvůli její pravdivosti.“

Sigmund Freud

Mezi Freudovy nejslavnější knihy patří *Přednášky k úvodu do psychoanalýzy* (Portál, 2020), které přednesl mezi lety 1915 a 1917 v posluchárně Vídeňské psychiatrické kliniky. Jeho cílem byla srozumitelnost při výkladu základních psychoanalytických pojmů a jevů. Freud na tento projekt navázal v *Nové řadě přednášek k úvodu do psychoanalýzy* z roku 1933, ačkoli tato řada už nikdy před posluchači přednesena nebyla. Freud zde své poznatky (např. nauku o snech či téma ženskosti) reviduje a doplňuje a představuje mimo jiné strukturální model psychiky (id, ego, superego). Tím završuje své učení. Freudovy přednášky dodnes patří k základním psychoanalytickým textům z pera samotného tvůrce tohoto směru.

DALŠÍ KNIHY AUTORA:

Psychopatologie
všedního života
Přednášky k úvodu do
psychoanalýzy
Krysí muž a Vlčí muž

Sigmund Freud

(1856–1939), vídeňský neurolog a psychoterapeut, zakladatel psychoanalýzy. Narodil se v moravském Příboru v židovské rodině, během jeho raného dětství se rodina přestěhovala do Vídně. Zemřel v londýnské emigraci, kam se uchýlil před nastupujícím nacismem.

Mircea Eliade

Iniciace, rituály, tajné společnosti

Překlad Barbora Antonová

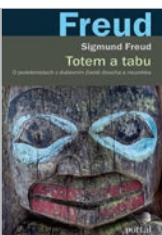
978-80-262-2214-9, brož., 296 s., 429 Kč

[Také jako e-kniha](#)

„Každému rituálnímu opakování kosmogonie předchází symbolický návrat do chaosu. Aby mohl být stvořen nový svět, musí být starý svět nejprve zničen.“

Mircea Eliade

Iniciace je soubor rituálů, kultů, obřadů a zkoušek, po nichž následuje zásadní změna náboženského a sociálního statusu osoby, která iniciaci podstupuje. Vstupuje do chaosu a podstupuje rituální smrt, stává se jakousi tabulou rasou a začíná znovu, aby se z přírodního tvora mohla stát součástí duchovního života svého společenství – bytostí spojenou s bohy, předky a tím, jak se věci na „počátku“ staly. Eliade ve svém pečlivě podloženém díle porovnává archaické iniciace v rámci různých kultur na všech kontinentech (Amerika, Austrálie, šamanismus, Indie...), zabývá se iniciací mužů i žen, rolí tajných společností, válečnickými rity i iniciací v rámci velkých náboženství, zejména křesťanství. Ve všech iniciacích potvrzuje podobnou posvátnou zkušenost – zážitek nerozlučného pouta mezi lidmi a světem bohů, duchů, zvířat, předků a přírody.

K TÉMATU:

Dětství a společnost

Esej o daru, podobě a důvodech směny v archaiských společnostech

Totem a tabu

Mircea Eliade

(1907–1986) byl jeden z nejslavnějších světových religionistů a spisovatel rumunského původu. Narodil se v Bukurešti a v letech 1929–1931 žil v Indii a připravoval se na doktorát na téma jóga, poté vyučoval filozofii na Univerzitě v Bukurešti, francouzské Sorbonně a Chicagské univerzitě. Eliade je ceněn pro svůj důraz na posvátno jako jednu z modalit bytí.

Mircea Eliade

Iniciace, rituály, tajné společnosti

Termínem iniciace se obecně rozumí souhrn rituálů a ústních naučení, po kterých následuje zásadní změna náboženského a sociálního statusu osoby, jež iniciaci podstupuje. Pokud tento fakt vyjádříme filozoficky, je iniciace rovna ontologické změně existenciálního režimu.

Na konci svých zkoušek se neofyt těší jinému způsobu existence, než jaký měl před iniciací: stal se někým jiným. Z rozmanitých kategorií iniciace je zvláště důležitá iniciace v pubertě, a to proto, abychom pochopili předmoderního člověka. Tam, kde existují rituály přechodu, jsou všichni mladí z kmene povinni jimi projít. Pro to, aby byl adolescent přijat mezi dospělé, musí čelit řadě iniciačních zkoušek: díky těmto rituálům a zjevením, které obsahují, pak bude uznán za odpovědného člena společnosti. Iniciace uvádí nového člena jak do lidského společenství, tak i do světa duchovních hodnot. Učí se chování, praktiky a instituce dospělých, ale také mýty a posvátné tradice kmene, jména bohů a historii jejich děl; učí se především mystickým vztahům, jež existují mezi kmenem a nadpřirozenými bytostmi, těm vztahům, které byly ustanoveny na počátku času.

Každá primitivní společnost vlastní koherentní celek mytických tradic, jisté „pojetí světa“, a toto „pojetí světa“ je postupně odhalováno novému členu v průběhu jeho iniciace. Nejedná se však pouze o vzdělání v moderním smyslu

tohoto pojmu. Neofyt se stává hodným posvátného učení teprve v průběhu duchovní přípravy. To vše, co se učí o světě a lidské existenci, totiž netvoří jen vědomosti, vědomosti v tom smyslu, jak naše doba vymezuje toto slovo, tj. objektivní informace, jež jsou náchylné k neustálým opravám a obohacování. Svět je dílem nadpřirozené bytosti, důsledkem čehož je posvátné dílo posvěcené ve své vlastní struktuře. Člověk žije v jistém univerzu, které je nadpřirozené svým původem a zároveň posvěcené ve své „formě“, někdy dokonce i ve své substanci. Svět má své jedinečné „dějiny“: stvoření nadpřirozenými bytostmi a vše, co poté následovalo, vědění, příchod civilizačního hrdiny nebo mytického předka, jejich kulturní aktivity, jejich demiurgická dobrodružství a nakonec jejich zničení.

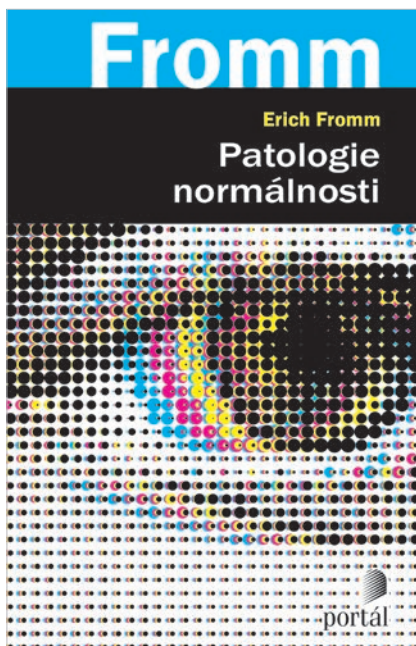
Tato posvátná historie – mytologie – je exemplární: vypravuje, jak se věci udály, ale také zakládá lidské chování a všechny sociální a kulturní instituce. Protože byl člověk stvořen a civilizován nadpřirozenými bytostmi, patří souhrn jeho chování a aktivit k „posvátným dějinám“; následkem toho mu bude záležet na tom, aby tuto historii pečlivě zachovával a předal ji neporušenou novým generacím. Člověk je takový, jaký je, v podstatě proto, že na úsvitu času se mu udály věci, o nichž vyprávějí mýty.

Erich Fromm

Patologie normálnosti

Překlad René Souček

978-80-262-2212-5, brož., 192 s., 349 Kč

NA ZÁKLADĚ ČEHO JE ČLOVĚK DUŠEVNĚ ZDRAVÝ?

Tak se ptá Erich Fromm ve svých přednáškách z let 1953–1974. To, co je ve společnosti přijato jako normální, může být podle autora ve skutečnosti patologické. V důsledku toho jedinec, který se vyznačuje společensky přijatou patologií, je vnímán jako adaptovaný člen společnosti, a naopak někdo vlastně duševně zdravý může trpět vyloučením do té míry, že se u něj projeví duševní nemoc. A tak je v nemocné společnosti, jež je dnes primárně řízena ekonomickými požadavky, podle Fromma tím zdravým a přizpůsobeným autoritářský, marketingový či nekrofilní charakter.

K těmto úvahám přispěl Frommův pobyt v Mexiku, který mu dovolil nutný odstup od průmyslové společnosti soudobých Spojených států amerických. V Mexiku se totiž setkal s lidmi, kteří si dovolují být „líní“ a dávají přednost volnému času před vyděláváním peněz. Fromm zároveň ukazuje, že líný i aktivní je člověk ze svých vnitřních příčin, a tedy nemusí být k aktivitě nucen.

DALŠÍ KNIHY AUTORA:

Anatomie lidské
destruktivity
Mít, nebo být?

Erich Fromm

(1900–1980) byl původem německý sociální psycholog, sociolog, psychoanalytik, humanistický filozof a demokratický socialista, spojený s tzv. frankfurtskou školou a s kulturní psychoanalýzou. Frankfurtská škola představovala západní neomarxistické filozofické hnutí, jež kritizovalo některé aspekty kapitalistické společnosti.

Z edice Klasici

